

Άρειος Πάγος 391/1988,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ. ΛΗ' 1988 σελ. 618

Περίληψη: "Στοιχεία σωματικής βλάβης από αμέλεια. - Πότε υπάρχει αιτιολογία. - Αναιρείται η προσβαλλομένη καταδικαστική απόφαση για σωματική βλάβη από αμέλεια λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, επειδή δεν προσδιορίζει ποια ήταν τα κατάλληλα εκείνα μέτρα που έπρεπε να λάβει ο κατηγορούμενος προς αποφυγήν του τραυματισμού του απασχολούμενου στο εργαστήριο του ανηλίκου, μεταξύ των οποίων δεν περιλαμβάνεται και η γνωστοποίηση της απασχολήσεως του τραυματισθέντος ανηλίκου στην αστυνομική αρχή".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος Π. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Π. ΑΣΗΜΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος Π. Παναγόπουλος

Επειδή κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 28, 314 και 315 του ΠΚ για τη θεμελίωση του εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια πρέπει να διαπιστωθεί ότι δεν καταβλήθηκε από το δράστη η προσοχή που απαιτείται κατ' αντικειμενική κρίση την οποία κάθε μέτρια συνेतός και ευσυνείδητος άνθρωπος οφείλει να καταβάλει κάτω από τις ίδιες πραγματικές περιστάσεις, με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν στις συναλλαγές, την κοινή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων πείρα και τη λογική και ότι αυτός με τις προσωπικές του ιδιότητες, γνώσεις και ικανότητες, μπορούσε να προΐδει και αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, το οποίο πρέπει να τελεί σε αντικειμενικό αιτιώδη σύνδεσμο με την πράξη ή παράλειψη του δράστη. Εξάλλου η δικαστική απόφαση έχει σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 93 § 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, που η έλλειψή της ιδρύει λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 § 1 στοιχ. Δ του ίδιου Κώδικα, όταν περιέχονται σ' αυτήν τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι σκέψεις με τις οποίες υπάχθηκαν τα περιστατικά που αποδείχθηκαν στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από το αιτιολογικό σε συνδυασμό με το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως το τριμελές Εφετείο Αθηνών που την εξέδωσε δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του από τα αποδεικτικά στοιχεία που λεπτομερώς αναφέρει σ' αυτήν ότι ο κατηγορούμενος διατηρώντας εργαστήριο κατασκευής ηλεκτρικών πινάκων και λοιπών εξαρτημάτων δεν κατέβαλε την προσοχή και επιμέλεια που έπρεπε, με βάση την εκτέλεση του επαγγέλματός του και μπορούσε να καταβάλει από τις προσωπικές του ικανότητες και εμπειρίες ώστε να αποφευχθεί τραυματισμός των εργαζομένων στο εργαστήριό του προσώπων με αποτέλεσμα στις 18-11-1981 να αναθέσει στον ηλικίας ένδεκα ετών Θ.Ν. τη διάτρηση λαμαρίνας με ηλεκτρικό δρέπανο χωρίς προηγουμένως να γνωστοποιήσει την απασχόληση αυτή στην αστυνομική αρχή και λάβει όσα μέτρα ήταν κατάλληλα στη συγκεκριμένη περίπτωση προς αποφυγήν τραυματισμού του. Αποτέλεσμα της αμελούς αυτής συμπεριφοράς του κατηγορουμένου ήταν η αποκοπή και ακρωτηριασμός δύο δακτύλων του ανηλίκου κατά την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε. Με αυτά που δέχθηκε το Εφετείο Αθηνών χωρίς να προσδιορίζει ποια ήταν τα κατάλληλα εκείνα μέτρα που έπρεπε να λάβει ο κατηγορούμενος προς αποφυγήν του τραυματισμού του ανηλίκου και μεταξύ των οποίων ασφαλώς δεν περιλαμβάνεται και η γνωστοποίηση της απασχολήσεως αυτού στην αστυνομική αρχή εστέρησε την απόφασή του από την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 § 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, γι' αυτό και πρέπει όπως κατά παραδοχή του δεύτερου βασίμου λόγου αναιρέσεως από το άρθρο 510 § 1 στοιχ. ΔΚΠΔ να αναιρεθεί και παραπεμφθεί σύμφωνα με τα άρθρα 518 § 2 και 519 του ίδιου Κώδικα η υπόθεση για να ξανασυζητηθεί στο ίδιο Εφετείο, αφού η σύνθεσή του από άλλους δικαστές από εκείνους που δίκασαν την υπόθεση προηγουμένως είναι εφικτή.